

sonlige Indkomst, vilde det dog være lovlig strengt at komme til at betale 3die Gang deraf, navnlig naar alle andre Skatteydere i det højeste een Gang betale Skat af deres personlige Indkomst og mange Gange slet ikke. Jeg tror derfor, man fra Højres Side helst bør tale saa lidt og saa sagte som muligt om, at Landejendomsbesidderne ingen personlig Indkomstskat betale. Der faldt en Bemærkning fra Socialdemokraternes Ordfører om, at de smaa Indtægter vilde komme til at betale en højere Skat, selv om man fritager Indtægter paa 1,500 Kr. i Kjøbenhavn. Det forstaar jeg ikke rigtigt. Jeg kan ikke begribe, at man, naar man bliver fritaget for at betale Skat af 1,500 Kr., af den Grund kan komme til at betale en højere Skat end andre. Men det maa bero enten paa, at jeg har misforstaaet det ærede Medlem, eller ogsaa paa, at vi se noget forskelligt paa, hvad der er smaa og store Indtægter. Jeg ved jo meget godt, at „smaat“ og „stort“ er relative Begreber, og at det, som den ene kalder smaat, kalder den anden stort. Jeg ved nu ikke, om dette forskellige Syn paa, hvad der er smaa eller store Indtægter, kommer af, at det ærede Medlem er Socialdemokrat og Fører for Arbejderne, medens jeg er Venstremænd og en ganske almindelig jydsk Landbydegn. Men sikkert og vist er det i alt Fald, at vi jyske Skolelærere betragte 1,500 Kroner i aarlig Indtægt som omtrent Topmaalet, vi kunne naa til efter 20 Aars Tjeneste i Skolen, medens det ærede Medlem derved ikke en Gang synes at være naaet op til Maksimalgrænsen for det, han henregner til de smaa Indtægter. Det skal jeg nu slet ikke lægge Vægt paa.

Der faldt en Udtalelse en Gang i Vinter — jeg tror det ogsaa var fra det ærede Medlem, men det er jeg dog ikke ganske sikker paa —, som jeg er fuldstændig enig i, nemlig at Maalet for en Skattereform ikke var at fritage saa mange som muligt for at betale Skat, men derimod at faa Skatterne fordelte paa Samfundets Borgere saa ligeligt og retfærdigt som muligt. Hvis det ikke var det ærede Medlem, der udtalte det, beder jeg ham undskylde mig, men saa lader jeg Ordene staa for min egen Regning. Thi det er netop det, der kommer an paa: Naar alle vi Samfundsborgere faa Del i Samfundsgoderne, have vi ogsaa alle Forpligtelse til efter Evne at bære Samfundets Byrder efter en saa ligelig og retfærdig Fordelingsmaade som muligt. Jeg for mit Vedkommende vil poin-

tere, at dette, at fritage alle Indkomster indtil 1,500 Kr. i Kjøbenhavn og 1,200 i Købstæderne, er alt for højt. Vil man i det hele taget fritage det Beløb, som man maa anse for absolut nødvendigt til, at en Familie kan leve, naa ja, saa kan man gøre det, men jeg mener, at dette Beløb under ingen Omstændigheder bør sættes højere, end det er sat i Kommissionens Forslag, og saa maa dette Beløb være skattefrit hele Linien igennem.

Dermed har jeg egentlig sagt, hvad jeg mener, at jeg har at sige. Jeg skal til Slutning udtale det Ønske og bestræbe mig for at haabe, at Finansudvalget, som det, efter hvad jeg hører, er Meningen at henvise Forslaget til, vil arbejde derpaa med den samme Iver og Hurtighed, som det plejer at arbejde med, saa at vi snart kunne faa dem i Fællesudvalg og komme til en direkte Forhandling med det andet Ting. Jeg vil saa haabe, at det maa lykkes virkelig at faa dem igennem og komme til et Resultat i denne Samling. Vi have nu i 5 Aar forhandlet om disse Forslag, saa det forekommer mig, at de nu maa være modne til endelig Vedtagelse. Det forekommer mig ogsaa, at de to Forslag, som efter min Mening ville komme til at danne Grundlaget for al videre Forhandling, indeholde saadanne Punkter, at de med god Villie fra alle Sider maa kunne arbejdes sammen til en nogenlunde god Løsning af Spørgsmaalene. Jeg har nogen Frygt for, at hvis det ikke lykkes at faa dem gennemført i denne Samling før Valgene, vil det blive mere vanskeligt efter Valgene. Nu er det jo saadan, at vi alle have en vis Respekt for Vælgerne, som ere vor øverste Domstol, og jeg tror, at vi nu fra alle Sider ere lidt bløde om Hjertet, idet der sikkert ikke er nogen af os, hverken Højre eller Venstremænd, som have særlig Lyst til at komme hjem i Aar uden at medbringe hverken Skattelove eller Husdyrlov, saa at Resultatet af Samlingen ene skulde blive et større eller mindre Dyrtidstillæg, uagtet det jo er bevist, at der ingen Dyrtid er. Jeg for mit Vedkommende vilde være alt andet end glad ved at komme hjem paa denne Maade i Skjoldeløvkredsen. Jeg haaber derfor, som sagt, at der baade vil blive vist god Villie og sat al Kraft ind paa at faa denne Reform gennemført.

Endelig maa jeg til Slutning gøre en Bemærkning, som ogsaa er rettet til det ærede Medlem for Frederiksberg (Ellinger). Han mente, at han havde bragt i Erfa-